

Iertarea

Pentru lumea în care slujesc eu, singura formă de iubire pe care o pot recomanda este iertarea. Iertarea este cea mai înaltă formă de iubire, este iubirea lui Dumnezeu accesibilă nouă. Dumnezeu, iubindu-ne, ne iartă și ne vindecă. Dacă de dimineață și până seara am sta la pândă ce să iertăm aproapelui nostru, am adormi cu bucurie în brațele Domnului; căci salteaua, de multe ori, este poala Lui, sunt brațele părintești care te leagă, îți leagă osteneala, îți leagă truda și te ajută ca a doua zi să-ți iei crucea și să mergi din nou la El...

Dacă nu putem ierta ce ne-a zis sau ne-a făcut cineva, nu vom putea merge mai departe. Povara va fi din ce în ce mai grea și nu vom putea iubi nici pe Dumnezeu, nici pe aproapele și nici pe noi înșine. Eu știu că Dumnezeu ne iubește așa cum suntem, și voi știți cum suntem; nu trebuie să ne schimbăm în nici un fel ca să ne iubească. Ne va schimba bucuria și recunoștința de a ne fi vindecat de ne iubire...

Ce este iertarea? Iertarea este mișcarea sufletului prin care descoperim, pe de o parte, că avem nevoie să primim și să oferim iertare, dar că nu știm și nu putem s-o facem, și pe de altă parte, că nu e nevoie decât s-o cerem de la Dumnezeu.

Da, iertarea se cere și când dorim s-o acordăm cuiva. Iată, în fiecare seară, înainte de a ne duce la culcare, putem spune o rugăciune în patru pași. Unu: „Doamne, Îți mulțumesc și Te binecuvânteț pentru că astăzi...” și să spunem ce motive avem să-I mulțumim lui Dumnezeu. Doi: „Doamne, ajută-mă să iert cum ierți Tu, vino Tu în mine și iartă pe...” și spunem numele celor pe care avem a-i ierta pentru ziua respectivă, care ne-au greșit nouă, mai mult sau mai puțin. Chiar dacă ni se pare că nu este important, să iertăm orice privire sau orice strâmbătură pe care ne-o amintim, pentru că asta înseamnă că ne-a rănit puțin și că este nevoie să iertăm. Și de-abia după aceea zicem și „Doamne, iartă-mă pe mine pentru că...” și aici ne amintim tot ce am greșit în fața lui Dumnezeu și a aproapelui. Apoi, la ultimul pas: „Doamne, ajută-mă, ca mâine să ...”, și spunem ce dorințe avem noi pentru mâine; să punem în fața Domnului toată dorința noastră. Și, seară de seară, această rugăciune ne va obișnui să trăim într-o relație vie cu Dumnezeu, zi de zi, ceas de ceas și clipă de clipă, pentru că orice clipă fără Dumnezeu este iad și suferință.

*Maica Silvana Vlad,
“Meșteșugul bucuriei”, vol II*

Rugăciunea

Andrei nu avea decât o singură dorință, aceea de a primi o bicicletă, și anume acea bicicletă galbenă cu multe accesorii pe care o văzuse într-o vitrină din oraș. Nu putea să și-o scoată din minte. Vedea acea bicicletă și în vis...

Dar părinții lui Andrei aveau atâtea altele de achitat și cheltuielile creșteau zi de zi. Cu siguranță nu ar fi putut cumpăra o bicicletă atât de scumpă ca cea pe care o visa el.

Andrei știa de greutățile familiei sale și de aceea se hotărî să ceară bicicleta ca dar de Crăciun direct lui Dumnezeu. În fiecare seară, Andrei adăuga la rugăciunea sa următoarele cuvinte: „Te rog, adu-Ți aminte, Doamne, să-mi dai bicicleta cea galbenă cadou de Crăciun. Amin!”

În fiecare seară mama îl auzea pe Andrei cum se ruga pentru a primi bicicleta și în fiecare seară clătina cu tristețe din cap. Mama știa că pentru Andrei Crăciunul va fi o zi cu multă durere. Bicicleta avea să lipsească, iar copilul avea să fie foarte dezamăgit.

Sosi și Crăciunul și Andrei nu primi nici o bicicletă.

Seara copilul îngenunche ca de obicei lângă pătuț pentru a-și spune rugăciunile.

- Andrei, îi spuse mama cu blândețe, cred că ești tare nemulțumit pentru că nu ai primit bicicleta ca dar de Crăciun. Sper că nu ești supărat pe Dumnezeu pentru că nu a răspuns la rugăciunile tale.

Andrei își privi gânditor mama.

- Ah, nu, mămico. Nu sunt supărat pe Dumnezeu. El a răspuns rugăciunii mele... , numai că a spus: „Mai târziu...”